

Moderne Bouwkunst in Nederland. No. 16 Openbare en overheidsgebouwen. W. L. en J. Brusse's Uitgev. Mij. Rotterdam 1934.

Deze voortzetting der respectabele serie, waarvan de vorige deelen hier werden besproken, brengt ons openbare en overheidsgebouwen in 55 foto's en een aantal plans. Daarbij is de voornaamste plaats gegeven aan Dudok's zoo niet beste dan toch bekendste werk, het Hilversum'sch Stadhuis, met 11 fraaie afbeeldingen. Het is interessant, hiertegenover de 10 afbeeldingen te stellen naar het zoo anders-gearde, belangrijke stadhuis van Enschede door ir. G. Friedhoff. Weer totaal anders is dan de vormgeving van Crouwel, wiens imposante hal van het Utrechtsche postkantoor, wat Duitsch geïntereerd, meer aansluit bij Bremer's hal van het Rotterdamsche postkantoor. In de kleinere stadhuizen is er ook al groote verscheidenheid. Berlage bouwde het raadhuis te Usquert, met een schoorsteenpijp-achtige toren en een rommeligen voorgevel. Waar is Berlage van de Beurs gebleven? Dan is er het rustige, verdienstelijke raadhuis van Katwijk (van Hooykaas en Lockhorst), het romantische gebouwtje met trapgevels, dat Kropholler maakte om te dienen tot stadhuis van Noordwijkerhout en dat op oudere voorbeelden teruggaat; gelijk het raadhuis van Sassenheim, door Meischke en Schmidt met zijn dakruiter sterk herinnert aan Schoonhoven. Verder het al jaren geleden gebouwde raadhuis van Zeist, door Jan en Theo Stuivinga, die geen van beiden zich hebben kunnen bevrijden uit de veel-geplunderde Hollandsche renaissance. In deze onvolledige opsomming zij tenslotte niet vergeten het gedegen, zich zoo goed aan de Amsterdamsche gracht aanpassend nieuwe Amsterdamsche raadhuisgebouw, door Publieke Werken ontworpen. Dit deel, gewijd aan het monumentale gebouw, is een der belangrijkste, tot dusver in deze serie verschenen.

J. S.

BIJ DE EERE-TENTOONSTELLING HILDO KROP

Wanneer men zich afvraagt wat wel de sterkst typeerende karaktertrek mag heeten van het beeldhouwers-beroep, dan is vooral de taak van den plastischen kunstenaar bovenal, het bezielen van de doode stof, dat wil dus zeggen steen, brons, hout of klei zoodanig te hakken, te gieten, te steken of te boetseeren, dat in het geven van den vorm door middel van het nuchtere doen, het verlangen tot het vastleggen van den kunstenaarsdroom aan het door het nobele handwerk verkregene duidelijk valt af te lezen.

Hoe rijker daarbij de begaafdheid van den betrokken kunstenaar is, hoe voller, inniger en ontroender zijn vormen-spraak zal zijn. Die vormen-spraak, die zeer bijzondere, zeer eigen taal van het talent, dat merkwaardige uitdrukkings-middel is echter niet voor een elk op dezelfde wijze verstaan-